

Paraules

"Més profund que la paraula és el silenci"

Ernest Jünger, escriptor i filòsof alemany.

"Estimar significa no haver de dir mai perdó"

Erich Segal, novel·lista nord americà

"Vaig malgastar el meu temps, ara el temps em malgasta a mi"

William Shakespeare, escriptor britànic

"Ser sincer no es dir tot el que es pensa, sinó no dir mai

el contrari del que penso"

Andre Maurois, literat francès

"Totes les coses guanyen importància, quan m'adono que existeixen"

Andre Gide, escriptor francès

"Diga'm a qui admires i et diré qui ets"

Leon Daudi

Roser Casas

Versos mariners I

Les ones porten missatges
de mariners ofegats,
a desconsolades mares
que ploren els fills estimats.

Les barques damunt la sorra,
les xarxes s'apilen al moll,
la forta olor del salobre,
s'acosta la posta del sol.

A la taverna del port
els pescadors prenen vi,
cantant i fent gresca
es desitgen bona sort
i que hi hagi força pesca.

Josep Sala Vilabella

Versos mariners II

Ones d'escuma blanca,
bressol de pescadors,
gronxeu la meva barca,
que de l'oneig no tinc temor.

A estribord terres catalanes,
a babord el llunyà horitzó,
navegant a tota vela,
no em puc perdre, no tinc por.

Per la tarda marina
vola l'alegre gavina,
sobre l'onada felina
cerca la petita sardina.

Josep Sala Vilabella

Temps de sequera

Secs són els pous,
erms són els camps,
car ja no plou
com plovia abans.

Cercant els núvols
el sol m'ha encenat;
erms són els camps
ja no hi creix el blat.

Feixes, brolles,
conreus de secà,
els que se'n cuidaven
ja varen plegar.

La remor de les fonts
ha emmudit temps ençà,
amb l'aigua del càntir
la set vaig calmar.

El torrent és mort,
s'ha eixugat la riera,
regna l'estiu,
és temps de sequera.

Josep Sala Vilabella

Contes breus: La fugida inútil

Totes les civilitzacions tenen la història i la literatura que els ha donat la seva personalitat. Dins de la literatura, potser la més real i viva són les tradicions populars que passen de generació, i dins d'elles, els contes. Els contes són petites narracions, sempre amb un gran sentit de la vida tal com és i tal com es viu. Voldria anar explicant algun conte de diferents cultures i veure les grans similituds de les coses, i que en el fons tots som iguals: amb les mateixes inquietuts i els mateixos problemes i desitjos.

Avui explicarem el conte del abab, una de les cultures més riques i extenses en narracions, llegendes i contes.

Una vegada a la ciutat d'Ammàn hi vivia un terratinent anomenat Hassan. Per tot arreu era conegut per la seva honestedat i respecte davant la gent. Donava feina a molts homes i tots ells vivien contents i feliços perquè rebien un tracte molt agradable i treballaven a la terra que els omplia de béns. Tenia un servidor anomenat Ali amb qui tenia una relació especial, ja que havia treballat amb ell des que era un infant.

Un dels dies que hi havia mercat a la vila propera, Ali va marxar com d'altres vegades, i no havia passat ni una hora, quan va tornar a la casa del seu senyor i li va dir: "Dona'm tots els diners que em deus de tant de temps treballant, que

me'n vaig molt lluny, a Bagdad, que està a més d'un dia de camí a cavall". Estranyat, Hassan li va preguntar el motiu, i ell li va contestar: "Estava comprant en una parada, quan he vist passar la mort amb la seva dalla, i m'ha mirat d'una manera molt estranya. M'ha semblat que em buscava, i vull anar molt lluny fins a Bagdad, perquè així no em trobi". Hassan li va donar els diners que tenia, li va desitjar sort i es va acomiadar d'ell amb gran tristesa ja que era molta la amistat que per ell sentia.

Al final del matí estava Hassan descansant de la feina, quan va veure arribar la mort, que li va dir: "Bon home, m'han dit que amb tu treballa un home que es diu Ali". "Així és" va contestar Hassan, "Però no cal que el busquis, que no el trobaràs". La Mort sorprès li digue: l'he vist, ja tenia prevista una cita amb ell demà a Bagdad, que com saps està molt lluny d'aquí. No entenc com em podré trobar amb ell demà tan lluny, si està aquí.

Hassan es va quedar molt trist i va entendre que no podem fugir de les situacions difícils i hauríem d'afrontar sempre les coses, perquè de vegades la fugida és la pitjor solució.

Jordi Bertrann